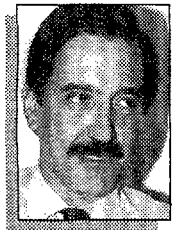

Nadal i Policia Municipal

JOSEP QUINTANAS i BOSCH

Em veig aquests dies saludant i saludant, amb un somriure a llavis i ulls, amics, parents i coneguts tot desitjant les bones festes o, fins i tot, el bon Nadal. I em sento bé, com si acabés de complir, degudament i amb un alt nivell d'eficàcia, un deure cívic des de la més absoluta elegància i el saber estar. Fins i tot, els amics, parents i coneguts fan una certa cara de sorpresa en veure com sé enlairar-me en un breu instant des de les misèries quotidianes fins a les altes fineses de l'educació i la simpatia.

I entres el divendres a Girona, per la plaça del poeta Marquina. Quina confusió a la plaça i al carrer Barcelona! Arribes, amb moltes penes i treballs i alt risc de carrosseria, al del mossèn de la reina Isabel i quedes travat davant Bacià. Al fons i a l'esquerra, la caserna dels municipals està fosca i absent, com si ja l'haguessin tancat per inútil. A trenta metres els paren els cotxes al costat on no han de parar. Avui i sempre. Però en aquests moments, amb inusual i desvergonyida intensitat. Quan arribes a Joan Maragall, estan aparcats a les dues bandes i s'albiren els primers intents d'aparcament en doble filera. I a la cruïlla amb Jaume I. Ai las!... el primer municipal. Ha deixat el seu cotxe de qualsevol manera i, mentre la confusió en les tres direccions és indescriptible i les botzines comencen a expressar la indignació dels conductors, el funcionari municipal dedica la seva atenció a un avi que no porta el cinturó de seguretat cordat. Renecs, crits, histèria al carrer mentre canten fines meravelles Pablo Milanés i el legal d'Ana Belén. M'encanta la Belén! Té nom que fa Nadal.

Més de deu minuts per fer cinc-cents metres: una altra mostra d'eficàcia i de bona organització de la guàrdia urbana de Girona que vetlla per inundar de pau i concòrdia els cors dels gironins en dates tan assenyalades (però parleva amb els guàrdies de peu: confirmareu que mai els peixos no han començat a podrir-se per la cua).

RETALLS

L'homenot Nèstor Luján AVUI

Nèstor Luján ha estat un homenot singular, en la línia dels que amb tanta agudes a descriure el seu amic i mestre Josep Pla. Nèstor Luján ha estat un periodista que ha fet de pont entre els grans noms del periodisme català d'abans de la guerra i d'ara. Però ha estat també escriptor erudit i precís, gastrònom exquisit, viatger infatigable, conversador agut, historiador dels Àustries, dels Borbons, de milers de personatges de la història, acadèmic de medicina i unes quantes coses més.

Perquè avui és avui

per Julio Manegat

Sí, perquè avui és avui, dia de Nit Bona, Nadal, i teòricament almenys, commemorem el naixement de Crist, els prop de 1.000 milions, teòrics, també, de cristians que habitem aquest minúscul granet de pols còsmic que anomenem Terra, vull, amb profunda tristesa, centrar les meves paraules, els meus gemecs, en l'horror que des de fa tants anys ens amenaça i ens feix: el terrorisme d'ETA, del Gra-po o de qui sigui.

Perquè Crist, ja ho he dit altres vegades, no va néixer en uns grans magatzems, en un aparador ple de bombetes de colors i de serpentes de plàstic, sinó en el cor de la por, de la pobresa, de la soledat, de la desolació. Precisament per salvar-nos de tot això amb l'esperança del seu Regne.

Sí, ja són massa anys els que vivim sota l'amenaça i la ferida del terrorisme, essencialment d'ETA. Són tants anys, tanta sang, tants patiments, que ja és inútil pretenir aplicar o inventar adjectius que defineixin i condemnin l'horror, la tristesa que ens ha d'arribar a tots els ben nascuts d'aquesta terra que anomenem Espanya. Fa unes setmanes, no recordo exactament quan, els advertia a

vostès del perill que corriem que els arbres, el GAL, no ens deixessin veure el bosc, ETA. En això estàvem: ningú nno exculpa ningú de cap delicte, però mentre rressaltem la trama del GAL, ETA continua matant éssers innocents i continua matant, com va reconèixer el mateix senyor Arzalluz fa uns dies, després de la tragèdia de Madrid, l'esperança.

No, no hi ha esperança, ni assossec, ni somriure, ni cor, ni petons mentre continuem sota l'amenaça i la sang, el dolor i la víctima. I aquesta nit és

Nit Bona i demà és Nadal i cantem nades de pau i mengem torrons de dolçíssima massa dolça, consolació, mentre continuen brollant les llàgrimes de la sang, de la por, de l'horror. I ens preguntem, i Crist també es pregunta, fins quan viurem així, aquí o on sigui. Fins quan serem Caïm, fins quan no deixarem de ser-ho. I no hi ha cap resposta perquè som els homes, no Crist, els qui vessem la sang.

No són paraules de circumstàncies, sinó trencaments, dolors turmentats d'ombra i desesperança en una nit en la qual recordem el naixement de Crist en el cor de la pobresa, de la por i de la soledat. Aquesta terra nostra que tantes terres conjunta en paraules, cultures, tradicions i herències de segles, està, per moltes bombetes i aparadors que hi hagi, sumida en la por, en la soledat, en la desesperança. Per poca consciència, sentiment de consciència, que tinguin els seus ciutadans. Potser ho són els que agafen les armes com a única justificació d'una exigua minoria que pretén imposar-se sense altra «raó» que el terror?

«Ja són massa anys els que vivim sota l'amenaça i la ferida del terrorisme, essencialment d'ETA»

Perquè avui és Nit Bona crec que tots els ciutadans d'aquesta terra diversa i nostra hauríem d'alçar la força de la nostra pau, de la nostra solidaritat, del nostre dir NO, amb crit i majúscula, al terrorisme. Hauríem de sortir al carrer del braç d'aquest crit i lluitar santament contra la violència etarra.

Per què no ho fem, com ja vaig demanar un dia, amb un llaç blau de silenci i de clamor, de pau i de paraula? Massa posats en la nostra comoditat confortable...

Perquè avui és avui encenguem una rotunda espelma en el nostre cor i exigim l'únic que es pot exigir, no suplicar: la pau i la paraula. I unim-nos tots, definitivament, perquè les arribem a abastar.

CARTES DEL LECTOR

Un fet aïllat

Ens veiem obligades a contestar la carta publicada en el vostre diari el proppassat 24 de novembre, signada per Anna Pascual, Elisabeth Casamitjana i 9 signatures més, sobre normalització lingüística als Jutjats de Girona, per tal d'assabentar els lectors que, si bé es va cometre un error a l'inici de la cerimònia de matrimoni a què es refereix la carta esmentada, error que lamentem, també és cert que aquest error es va esmenar posteriorment i que es van demanar disculpes. I, en tot cas, cal tenir en compte que ens trobem davant d'un fet aïllat, ja que en aquest Registre Civil se celebren matrimonis en català i en castellà indistintament.

Per altra banda, també volem destacar que nosaltres, la magistrada jutgessa encarregada i la secretària judicial del Registre Civil de Girona, som, alhora, titulars del Jutjat pioner en normalització lingüística de totes les comarques gironines, normalització que també afecta el Registre Civil en la tramitació i la instrucció de tots els expedients.

Esperem que aquesta carta serveixi d'aclariment.

Magistrada jutge encarregada i secretària judicial del Registre Civil de Girona

El referèndum dels irlandesos

Fa uns dies apareixia a la secció de cartes al director, una carta firmada per Anna M. Pérez, que d'una manera senzilla, es feia una pregunta sobre el recent re-

ferèndum del divorci a Irlanda.

Jo només voldria afegir uns comentaris per situar la pregunta:

1r. Abans del referèndum els irlandesos no eren lliures per escollir, quant al divorci; ara sí.

2n. El que fa lliures les persones és la possibilitat d'escollir, perquè si no podem escollir, no té mèrit la nostra opció, ja que no representa cap compromís personal agafar un camí per obligació.

3r. La llei no obliga a divorciar-se sinó que permet a les persones tenir una sortida, en cas de necessitar-la.

4t. Si els irlandesos han aconseguit el que volien, com diu l'Anna M., quin sentit té tornar a fer un nou referèndum, però en tot cas jo esperaria a fer-lo els mateixos anys que han tardat a aconseguir la llei del divorci, per tenir els mateixos anys d'experiència amb divorci, que han tingut sense divorci.

No voldria que aquesta carta fos motiu de polèmica, ja que no

és la meva intenció.

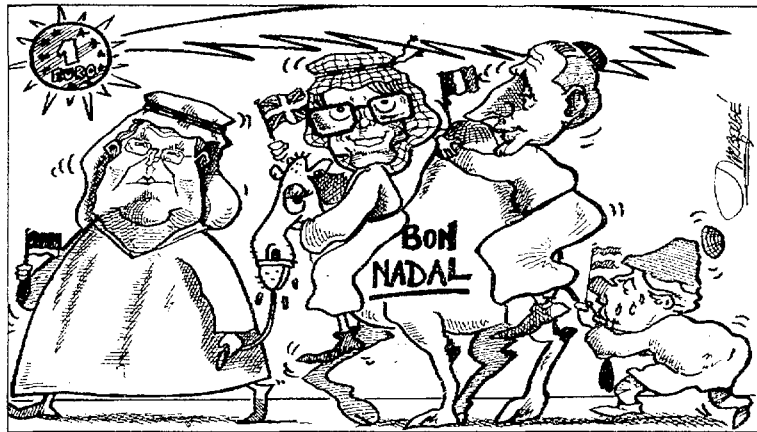
Francesc Ramió i Vila (Sarrià de Ter)

Cop d'ull enrere

Com sap tothom, l'esport, avui en dia, és una cosa gairebé imprescindible per a tots. Sigui practicant-lo o bé estant ben informat hora darrera hora, per tots els mitjans d'informació. Ens agrada veure com el nostre club guanya títols i medalles i estem més que orgullosos de pertànyer a una regió, província o bé ciutat que passi al davant de les altres.

Això ha passat els dos últims anys amb l'esport paralímpic territorial gironí, que a més de tenir un bon parell de tennistes amb cadira de rodes, dos equips de bàsquet, el Mifas, i el Basmi, que militen en categories superiors i amb molt bons resultats, ara es comença també amb halterofília i també atletisme, però el pes de l'esport paralímpic és la natació i el tir.

AMB LA V DE BERGÉ

Qui pressiona la premsa?

DANIEL BONAVENTURA

Es els tòpics sempre contenen part de veritat i part de mentida. Una enquesta feta als directors dels diaris de l'Estat espanyol confirma aquella opinió tan estesa segons la qual els mitjans de comunicació estan manipulats per interessos polítics i econòmics. L'enquesta, feta publicada per Fundesco, l'han contestada 36 directors, que representen un 35% dels diaris de l'Estat. El resultat revela que el 86,1% dels directors reconeixen haver rebut pressions dels anunciants sobre el contingut informatiu. No obstant això, el màxim nivell d'influència l'atribueixen als lectors (21,7%), seguits dels anunciants (17,6%), la banca (17,4%), les institucions (15%) i els propietaris dels mitjans (14%). Cal advertir que l'apartat d'anunciants engloba grans magatzems, banca i administració pública. La part de veritat del tòpic ha quedat clarament exposada. La part de mentida se sosté pel 13,9% de directors que no admeten les pressions. Si aquests no ens enganyen, hem d'entendre que, o bé no tenen anuncis, o bé han estat absorbits per algun lobby.

En natació, tenim dues noies d'Olot, la Maria Tura Murlà i la Mireia Riera Casanovas, que durant les dues últimes temporades han guanyat el següent: La Maria: 1 medalla d'or, 3 d'argent i 2 de bronze. La Mireia: 7 medalles d'or, 2 d'argent i 4 de bronze; 6 rècords d'Espanya i 5 cinquens llocs i un onzè als mundials de Malta. En tir tenim en Miquel Orobítz Guitart de Llagostera, que té: 8 medalles d'or, 4 d'argent, 4 de bronze i 2 cinquens llocs. Als mundials d'Àustria, 1 cinquè i 2 cinquens per equips. Als europeus de Finlàndia 11, 12, 13, individual i 5, 6, 7 equips. 2 rècords d'Espanya, i a un punt (599) del rècord del món.

La Mireia i en Miquel tenen totes les possibilitats de fer part dels Paralímpics d'Atlanta 1996.

A més la Mireia té el trofeu President de natació adaptada. Trofeu al soci de mèrit del seu club. Placa al reconeixement al mèrit esportiu per part del Patronat Municipal d'Esports de l'Ajuntament d'Olot.

Jo crec que els gironins poden estar orgullosos de tenir uns atletes paralímpics com aquests, i que l'esport del minusvàlid continuï recollint èxits com fins ara.

Això és el que desitgem tots plegats.

Antoni Orobítz Morera, pres. de la Delegació Territorial de la Fed. Catalana d'Esports per a Minusvàlids

Fe d'errades

Lluís Bosch i Martí signava l'article d'opinió «La cultura de la solidaritat» publicat ahir. La fotografia que hi figurava no corresponia al seu autor.